

עמי רביב: שקיעות

עמי רביב לוקח את אחד מחלליו המסדרוניים של המוזיאון ובונה מתכונותיו מטאפורה למצב האנושי. הוא מסמן את הטריטוריה ומעצים את אופיה הצר והנמוך, מחלק אותה ומציב ביחס אליה ובתוכה מכשולים ומגבלות. שלושה אלמנטים מרכזיים של מחיצות, מעין דלתות מסתובבות, עוצרות את התנועה המובנית בחלל שתכליתו מעבר בין שני פתחים. בעוד העיניים מנסות ללכוד את האופק – הנשימה נעתקת והגוף מנסה להתקדם בעודו נתקל, נעצר ונדרש לעכל את אכזבת האשליה.

החלל הופך בתוך כך לפסל מינימליסטי-מושגי אחד, שחלוקותיו למישורים אנכיים מייצרות בתוך מישורים אופקיים. על קירות החלל הוא מציב ציורים-פסלים, המהדהדים דגמים טופוגרפיים או נופים אנתרופומורפיים. את עבודות הללו הוא יוצר בטכניקה מיוחדת: הוא רושם את היטל גופו על משטחי עץ תעשייתיים, גורע אותו מתוכם במפסלת ועוטף אותם בלינוליאום. עליו הוא מצייר שדות צבע מונוכרומטיים המזכירים נופי אדמה ושמים בשעת שקיעה, ואולי זה הגוף המתפתל ונאבק ופצעיו השותתים.

את הציורים-פסלים הללו רביב מציב הפעם לא רק על הקירות אלא גם על משטחי המחיצות, שהופכות בתוך כך למעין שערי גן עדן [הסגורים](#) ומאזכרות [בהבטחתן](#) את תבליטי הברונזה של אמן הרנסנס האיטלקי לורנצו גיברטי על דלתות הבפטיסטריום בפירנצה, [אולם בו-בזמן הן מנכיחות את השער הסגור בסיפורו של קפקא "לפני החוק"](#). באופן זה הוא מצביע על מגבלות החירות הפיזית והמחשבתית, על אמצעי הכוח והשליטה, ועל הגורמים החיצוניים והפנימיים המאיימים על החירות האנושית.